

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput IX. De spe quam praesumpserant Pagani & Ariani propter Attalum.
Item de Saro fortissimo duce. Et quomodo Alaricus Romam per fraudem
ceperit, & Basilicam sancti Petri inviolatam servaverit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ἰποχρέως λαβόν' πάντων τούτων συνελ-
θόντων πρὸς τὴν πόλεως, ἀποπέθει ἀπὸ αὐ-
τῶν τὰ σύμβολα τῆς βασιλείας· συναποπέθει
ἵως (ἄνας καὶ οἱ αὐτὸς ἀρχοὺς, καὶ συγνώ-
μην ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι νέμει πᾶσιν ἰσ-
τοῖς, ἕκαστον ἔχον τὴν πρὶν καὶ τὴν ἀξίαν
ἧς ἔσθ' ἐμελεῖ ἀγχαρῶν· ἀπὸ αὐτῶν δὲ ἅμα
τὰ παιδι, ἀλαίχων συνῶν, ὅσα ἀνὸς ἀσφα-
λῆς τῆως ἠγέμεν ἐν Ῥωμαίοις διαγῆν.

A fide ab illo prius accepta. Proinde cum
universi extra urbem convenissent, At-
talus insignia Imperii deposuit. Simul
etiam comes ejus cingula deposuerunt:
Et Honorius prateritorum veniam om-
nibus concessit, ita ut eum honoris
gradum eamque dignitatem singuli re-
tinerent, quam prius habebant. Atta-
lus vero unâ cum filio suo apud Alari-
cum remansit, haudquaquam sibi tutum
deinceps fore ratus, inter Romanos de-
gere.

Κεφ. 9.

Περὶ τῶν παρακλήσεων ἔχον οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ χριστιανοὶ περὶ ἀπὸ τῶν
ἁλῶν, καὶ περὶ σαύρου τινὸς ἀειδρῆου· καὶ ὡς ἀλαίχων δόλω εἶλε τὴν
ῤαμῆν, ἄστυον φολαξῶν τὸ τοῦ ἀπὸ τῆς θαλάσσης
τροῦ ἰσθμῶν.

CAPUT IX.

De spe quam presumpserant Pagani & A-
riani propter Attalum. Item de Saro for-
tissimo duce. Et quomodo Alaricus Romanam
per fraudem cepit, & Basilicam sancti
Petri inviolatam servaverit.

Ἐπιτέτοις ἵδ' ἀποβεβηκόσιν, ἐμελεῖως
ἔδυσφόρεν ἑλλῶν τε καὶ χριστιανοί, οἱ
ἀπὸ τῆς δόξης αἰρέσεως· οἱ μὲν γὰρ, τεκμηρέ-
μενοι τῆς ἀπὸ αὐτῶν ἀπαιρέσεως καὶ τῆς ἀπὸ τῆς
ἄγωγῆς, εἰς τὸ προφανῆς ἑλληνιστὴν αὐτὸν
ἠγέμεν, καὶ τὰς παλαιὰς ἀποδοδόναινας, καὶ
ἑσθῆς καὶ θυσιᾶς· οἱ δὲ, τῶν ἐκκλησιῶν ὡς
ἐπὶ κωνσταντίνῃ καὶ ἀλαίχῃ πάλιν κρηθίστην
ἄστυον, εἰς βεβαίως ἠγέμεν τὴν βασιλείαν· κατὰ
τὴν βασιλείαν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ἀπαιρέσεως ἔπι-
σκόπε τῶν γότθων, καὶ ἀλαίχῃ ἐπὶ τῆ
τῶν πᾶσι τε αὐτοῖς καὶ ἀλαίχῃ ἐτύγχανεν
ἔπι πολλῶν ἵσθ' ἀπὸ ἀλαίχῃ καὶ ἀλαίχῃ τῆς
ἀπὸ τῆς, χωρὶς ἵσθ' ἀμφοτέρων ἐξήκοντα εἰς
διαδιδεσθῶς τῆς ῤαβέννης, εἰς λόγους ἦλθε τῶν
βασιλείων τῆς εἰρήνης· σάρος δὲ τις βασι-
λεὺς τὸ γένος, εἰς ἀκρον τῆς πολέμια ἠσκημέ-
τος, ἀμφοτέρων μόνος τῆς αὐτὸν ἔχων
πάντας δύνεις καὶ ἀρίστους, ὑποπίλος ὢν ἀλα-
ίχῃ διαδιδεσθῶν ἔχθη, ἐλογίσθη μὴ
συνόιστην αὐτῶν τῆς μετὰ ῤωμαίων καὶ γότθων
σπονδᾶς· καὶ ἑσθῆς μὲν τῶν ἰδίων
ἐπανελθόντων, ἀναίρει τινὰς τῶν βαρβάρων· ἐν
τέτου δὲ εἰς ὄργην καὶ δέος καλῆσας ἀλά-
ίχῃ, τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀναστέθει καὶ πε-
ρικαθεσθῆς, τὴν ῤωμῆν εἰς πρὸς ὁδοῦ
καὶ τοῖς αὐτῶν πλήθεσιν ἐπέτρεψεν ἕκαστω,
ὡς ἀνὸς δυνάμει, τῶν ῤωμαίων πλοῦτον ἀ-
παιρῆν, καὶ πάντας τοὺς οἴκους ληΐσθαι

Hujusmodi exitum istarum rerum
permolestè tulerunt tum Pagani,
tum ex Christianis ii, qui Arianam se-
ctam sequebantur. Nam Pagani qui-
dem, conjecturam capientes ex Attali
instituto & ex priore ejus educatione,
illum superstitionem Gentilium palam
amplexurum esse sperabant, & templa
ac sacrificia patria, diesque festos ipsis
redditurum. Ariani vero, Ecclesiarum
potestatem iterum se adepturos puta-
bant, quemadmodum Constantii ac
Valentis temporibus acciderat, si Atta-
lus Imperium firmiter obtinisset. Et-
enim à Sigefario Gothorum Episcopo
fuerat baptizatus, atque idcirco & om-
nibus ipsis, & Alarico, gratissimus ha-
bebatur. Non multo post Alaricus,
cum Alpes occupasset, locus est sexa-
ginta circiter stadiis distans Ravennâ,
cum Imperatore sermones habuit de
pace. Sarus vero quidam natione Bar-
barus, rei militaris peritissimus, qui
trecentos plus minus milites circa se ha-
bebat, sed fidos inprimis ac bellicosos,
cum ob priorem similitudinem suspectus
esset Alarico, fœdus inter Romanos &
Gothos haudquaquam è re sua fore
consideravit. Itaque cum suis repente
irruens, quosdam ex Barbaris inter-
fecit. Quam ob causam irâ simul ac
metu percitus Alaricus, eadem qua
venerat via revertitur. Et Romam ite-
rum obsessam proditione cepit: suis-
que copiis permisit, ut singuli quantum
possent, Romanorum opes diriperent,
& universas domos deprædarentur.
K k k k k

Ob reverentiam tamen erga Petrum Apostolum, Basilicam quæ circa illius tumulum magna est & spatiosissima, inviolatam esse iussit. Atque hæc res impedimento fuit, ut urbs Roma funditus interiret. Nam qui illic servati erant, quorum ingens fuit multitudo, urbem de novo instaurarunt.

ἀσυλον εἶναι παρὰ τὴν αἰδοῦσάν τινι τῶν ἀποστόλων πέτρον, τὴν αὖτις τὴν αὐτῆς σφραγίσαν, ἐκκλησίαν, μέγαλλον τε καὶ πολὺν χῆρον παρῆχσαν· τὴν δὲ γέγονεν αἴτιον, ὅτι μὴ ἀρδῶν ἀπολέσθαι τὴν ῥώμην· οἱ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ διασωθέντες, πολλοὶ γὰρ ἦσαν, πάλιν τὴν πόλιν ᾤκησαν.

CAPUT X.

Κεφ. ι.

De muliere Romana, quæ castitatis egregium speciem edidit.

Περὶ τῆς ῥωμαίας γυναικὸς, σφραγίστης ἐργου ἐν δ' ἑξαμήνης.

Porto cum, ut verisimile est in tanta urbis expugnatione, multa acciderint, ego id quod Ecclesiastica Historiâ dignum mihi tum videtur contigisse, in præsentia commemorabo. Simul enim & pium facinus viri barbari, & fortitudo mulieris Romanæ in custodienda castitate ostenditur. Uterque autem Christianus fuit, sed non ejusdem sectæ. Nam Barbarus quidem, opinionem Arii: mulier vero, Nicæni Concilii fidem sequebatur. Hanc cum juvenis quidam ex militibus Alarici eximia forma præditam vidisset, captus pulchritudine, trahebat ad stuprum. Cum autem reluctaretur mulier, totisque viribus obfisteret, ne quid obscæni pateretur, Barbarus nudato gladio mortem ei minatus est. Et levi brachio, utpote qui ob amorem parcere ei vellet, superficie tenus collum percussit. Tum mulier multo cruore perfusa, cervicem gladio subjecit: optabilius esse ducens, ut cum castitate moreretur, quam ut post eum cui legitime nupserat, alium virum experta superviveret. Sed cum Barbarus adhuc terribilius irruens, nihil proficeret, admiratus castitatem mulieris, duxit eam in Basilicam Petri Apostoli. Cumque eam tradidisset Ecclesiæ custodibus, simulque sex aureos ad victum ei comparandum, ut marito servaretur præcepit.

Ὅτι δ' εἰκός, ὡς ἐν ἀλώσει τοιαύτη πόλει πολλῶν συμβεβηκότων, ὅτε μοι ἐδοξεν ἐκκλησιαστικῆς ἰστορίας ἀξίως γρηγοῦσθαι ἀναγράφουμαι· δηλοῖ γὰρ ἀνδρὲς βαρβάρους περὶ τὴν διόσεον, καὶ γυναικὸς ῥωμαίας ἀνδρείου ἐπιφυλακῆς σφραγίστης· ἀμφοτέρων δὲ χριστιανῶν, ὅτι ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰρέσεως κατὰ τὸν ὁμῆν· τὸ δὲ δόξαι· ἢ τῶν ἐν νικαία τὴν πίστιν ἐλήθη· ταύτην δ' αὖ μάλα καλῶν ἰδῶν τὴν ἐν τῷ ἰων ἀλαεῖχες ἑραλιῶν, ἢ τῆς ἐκ τῆς καλῆς, καὶ εἰς συνείσαν εἰλκεν ἀντέλκεσαν τὴν ἑραλιῶν μὴ δὲν ἀσελγῆσαι παθεῖν, γυναικῶσας τὸ ξίφος· ἢ ἐπέλησεν, ἀναμείναι καὶ μὴ φέδρες, οἳ αὖ γέραλικῶς διακέμνουν, ὅτι ἐπιπληθῆς ἐπληξε τὸν τρεῖς χιλον· πολλῶν δὲ ἀμφοτέρων μὲν τῶν αἰματιῶν ἀνχένα τὸ ξίφος ἔπεχε· αἰετώτερον ἐν σφραγίστην λολισαμῆν ἀποδανείν, ἢ τῶν ἑτέρας πῆρα δ' αἴσαν ἀνδρῶν μὴ τὸν νόμον στωικησάντα· ἐπεὶ δὲ πάλιν ὁ βαρβάρος καὶ φοβερώτερον ἐπιών, εἶδεν πλεονεξίαν θαυμάσας αὐτῆς τὴν σφραγίστην καὶ αἰετῶν τὸ πέτρον ἀποστολεῖον καὶ παρὰ τὸς τοῦ αὐτοῦ ἐκκλησίας, καὶ χερσὺς ἐξ εἰς ἀποσφραγίστην αὐτῆς, ἐκέλευσε τὸν ἀνδρῶν φυλακῆν.

CAP. XI.

Κεφ. ια.

De Tyrannis qui eo tempore adversus Honorium in Occidente rebellarunt, & funditus deleti sunt, ob amorem Dei erga Imperatorem.

Περὶ τῶν ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείτοις τυράντων ἰσχυροτάτων ὅσοι κατὰ ὁμῆν, καὶ πάντων ἀρδῶν ἀταμίωτον διὰ τὸ τῆ βασιλείας διεφίλει.

Sub idem tempus cum multi in Occidentis partibus tyrannidem arripuissent, alii à se mutuo interfecisti, alii præter omnium expectationem capti,

ὑπὸ δὲ τῶν τῶν χρόνον, πολλῶν ἐπισημασμένων τυράντων ἐν τῇ παρὰ τὸν δόνιν δόξαι, οἱ μὲν, περὶ ἀλλήλων πῆρα δόξαι, οἱ δὲ, παρὰ δόξαι συλλαμβάνουσαν.